

Η μυστηριώδης σιλουέττα, πάντα με βήμα πολύ γοργό, πέρασε από πολλούς δρόμους, βγήκε στην πλατεία του 'Ατόχα, και αφού πέρασε τη Γέφυρα των Τέρψων, και πολλά μικρά και στενά δρομίκια, βγήκε έξω στην έξοχη.

Εκεί στάθηκε και με μία κινήσι του άριστοκρατικού χεριού της, που ήταν λεπτότατο και μακρύ, κάλεσε τὸ Ρέντζο.

Αυτὸς λαχναρισμένος από τὴ γρήγορη πορεία, πλησίασε τὴ μυστηριώδη άγνωστη, κι' ἐκείνη τοῦδωσε τὸ χέρι της πού ήταν μέσα σὲ γάντι. Τὸ παρουσιαστικό της δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσει. Κάτω από τὸ γάντι τὴ αἰσθάνθηκε τὸ χέρι της τρομερά λιγνό και ψυχρό, τόσο, ὥστε νὰ τὸ παγώσῃ τὸ χέρι.

Ὁ νέος ἔκανε μιὰ προσπάθεια, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της μέσα ἀπὸ τὸν πέπλο. Μά, μολοντὶ ὁ πέπλος φαίνονταν ἐλαφρῶς, δὺο τὸ κεφάλι ἦταν τυλιγμένο με ἕνα ἀκαθόριστο σῦνερο, πού ἐκρυβε ἐντελῶς τὰ χαρακτηριστικά της.

Ἴσως περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ διακόψῃ τὴ νεκρική ἐκείνη αἰσιή, παρά ἀπὸ πάθος, ὁ Ρέντζο ἄρχισε νὰ μιλᾷ γι' ἀγάπη, κι' ἐπανάλαβε τὴν αἰώνια λιτανεία τοῦ Ἐρωτος, γιὰ νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὴ και φανερωσὶ ποιά ἦταν. Μά ἡ άγνωστη, μ' ἕνα νέο νεῦμα τοῦ σῦνετης περισκεψι, και παίρνοντάς τὸν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ὠδήγησε μέσα ἀπὸ τοὺς κάμπους.

Ἄ! Τὶ λιγνό, τὶ τρομερά λιγνό ἦταν ἐκεῖνο τὸ μπράτσο, πού μέσα ἀπ' τὰ φορέματα ἔσφιγγε τὸ δικὸ του σάν μιὰ τανάλια και τὸ πᾶγωνε τὰ κόκκαλα! Και τί ἀκαθόριστο και μυστηριώδες ἡ γοητεία της γυναικάς ἐκείνης πού φαίνονταν ἄλλη σάν φάντασμα! Και τί βαρὺ και μυστηριώδες τὸ ἄρωμα της ποδιολιάς σάν τὸν νεκροταφείου!

Ἡ νύχτα εἶχε μιὰ θαύμασια διαύγεια. Ὁ κάμπος ἀπλώνονταν ὡς πέρα λευκός και θλιος ἴσιος, σάν νάταν σκεπασμένος μ' ἕνα σάβανο ἀπὸ χιόνι, και στὸ βάθος φαίνονταν τοῖχοι μισοερειπωμένοι, πού πίσω ἀπ' αὐτοὺς ὕψωνόντουσαν μαύρα κυπαρίσσια.

Ἡ άγνωστη βιάδιζε με βήμα γοργό, χωρὶς νὰ προφέρει λέξι, μά κι' αὐτὸς ὁ Ρέντζο δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μιλήσῃ. Στ' ἀλήθεια, ἐνοιώθε μέσα του ἕνα φόβο, ἕνα φόβο βουβό, πού πολλές στιγμές τὸν κυριοῦσε και τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴ Δουζουναική μεταιοδοξία του και τὴν πεποίησι στὸν ἑαυτὸ του. Πολλές φορές ἤθελε νὰ σταθῇ, μά δὲν μποροῦσε. Με μιὰ δύναμι, ἀπίστευτη σὲ μιὰ γυναικα τόσο ἀδύνατη και λιγνή, ἡ άγνωστη τὸν τραβοῦσε παρά τὴ θέλησί του μέσα ἀπὸ τὸν ἔρημον κάμπο.

Ἐνα θανάσιμο κρῦο πᾶγωνε ὄλο του τὸ κορμί, και ἡ ἰδέες μπερδωνόντουσαν μέσα στὸ μυαλό του.

Τέλος, ἀπάνω στὸν παροξυσμὸ τοῦ τρόμου, βρήκε τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ:

—Ποῦ πάμε;
—Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε κι' ἔξακολούθησε νὰ τὸν τραβᾷ μαζί της. Τότε ἐκείνος προσπάθησε νὰ σταθῇ και εἶπε:
—Ἐγὼ δὲν ἔρχομα.

Μά τοῦ κάκου! Ἡ σκιά ἐκείνη, γυναικα ἢ δαιμόνιο, ζωητή ἢ πεθαμένη, ἦταν πὺο δυνατὴ ἀπ' αὐτὸν, εἶχε πὺο γεροῦς μῶνες, εἶχε μεγαλειότερη θέλησι ἀπ' αὐτὸν.

Τότε ὁ Ρέντζο Τορρέο θυμῆθηκε πὺος εἶχε στὴν τσέπη του, γιὰ λόγους προνοίας, ἕνα ἰνδιάνικο στυλέτο και τὸ ἀναζήτησε με τὸ χέρι πού ἦταν ἐλεύθερο. Τὸ βρήκε. Ἦταν ἐκεῖ. Τὰ τρεμουλιάρικα χέρια του χάιδεψαν τὴ λαθὴ του.

Μά ἀν ἦταν φάντασμα, σὲ τί θὰ τὸν ὠρελοῦσε;
Θέλησε νὰ προσευχηθῇ, μά σάν ἀπὸ μαγεία εἶχε λημονήσῃ τὸς προσευχές. Παρακάλισε ἀκόμα.

—Ἀφῆσέ με! Ἀφῆσέ με! Μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω!
Και ἐπειδὴ ἐκείνη χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχή στὰ λόγια του, ἔσταυρωκόλυθε νὰ τὸν τραβᾷ μαζί της, ὁ Ρέντζο σάν τρελλός, σταυρωτός ἀπὸ τὸν πανικό, ἔβγαλε τὸ στυλέτο, και τὴ χτύπησε μ' αὐτό. Ἡ ἀτοαλένια λάμα σκόνταψε ἀπάνω σ' ἕνα κόκκαλο και τὸ φάντασμα ἔπεσε χάμου βαρὺ.

Ἀκούοντάς το νὰ πέφτῃ χωρὶς νὰ σταθῇ νὰ κυττάξῃ, ὁ Ρέντζο, ἐλεύθερος τέλος ἀπὸ τὴν παράξενη μαγεία, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀνὰ τρελλός, και μοισοεπαθμμένος ἀπὸ τὸ φόβο και τὴν κοῦρασι, δὲν στάθηκε πούθενά, ὡς ὅτου ἔφθασε στὸ σπίτι του.

Τὴν ἐπομένη ὁ Ρέντζο, καθισμένος στὸ θεωρεῖο της ὕπερου, παρατηροῦσε με ἀφηρημάδα τὴ σάλλα, γεμάτη ἀπὸ μεταμφιεσιμένους πού κοινοῦντουσαν με τὴς ἀργές συμφωνίες τᾶν βᾶλς και τᾶν ταγκό. Ἦταν μόνος. Οἱ φίλοι του εἶχαν κατεθῇ ὄλοι στὴν πλατεία γιὰ νὰ ἀναζητήσουν εὐλοκές κατακτήσεις. Μά, αὐτὸς συλλογομένος και ἰθιμμένος, σκεπτόταν δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὴν περιπέτεια τοῦ της περασμένης νύχτας.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καμμιά ἰδιότης της γυναικάς δὲν εἶνε πὺο ἀίγουρη και πὺο πολύτιμη, ἀπ' τὴν ἀρετὴ της...

Ἴσωκράτης

Ἡ γυναικαί, δταν ἀποκοῦν σύζυγο ἢ ἔρασή, περισσότερο προσέχουν πὺο θὰ φανῇ αὐτὸς στὴς φίλες τους, παρά στὴς ἴδιες πού τὸν ἔχουν!

Σαμφορ

Ἡ γυναικες γεννήθηκαν γιὰ νὰ μᾶς ἀγαποῦν και γιὰ νὰ παρηγοροῦν τὴς θλίψεις μᾶς... Ἐμεῖς δὲ γεννηθήκαμε, γιὰ νὰ τὴ ἀγαποῦμε και νὰ τὴς προστατεύουμε ἀπ' τοὺς κινδύνους... Ἄν δυὸ ἔρασαι θελήσουν νὰ ἀντιστρέψουν αὐτὸν τὸν κανόνα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνουν ἡνωμένοι γιὰ πολὺν καιρὸ!

Ντὲ Σεγκὺρ

Ὁ ἔρωσι εἶνε τὸ πὺο ἐγωιστικό ἀπ' ὄλα τὰ αἰσθήματα. Μερικὸς φορές διωσι φτάνει, στὸ ἔσχατο σημεῖο της ταπεινώσεως και της ἀυταπατηώσεως!... Ὅταν συμῆ αὐτό, τότε αὐτὸς ὁ ἔρωσι εἶνε ἀγνός κι' εἰλικρινής...

Μοντεγκάτσια

Ἡ γυναικαί ... Μά και ἔλολο ἀκόμη και τρώῃ ἀπ' τὸν ἄνδρα της, πρέπει νὰ τοῦ ζητᾷ συγγνώμη: Γιατί, γιὰ νὰ τὴ δερῇ ὁ ἄνδρας της, θὰ πῆ πὺο σὲ κάτι τὸν ἐνώδησε!!

Γνωμικό της Μελανθίας

Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ λιθάρι, ἀπὸ κοντάρι, ἀπὸ ἄνδρα πὺο μεθάει, κι' ἀπὸ ναίκα πὺο... ἀγαπάει!
Πορτογαλικὸ γνωμικό

Ἡ σύζυγος εἶνε ὑποφερτὴ χωρὶς ἀγάπη, μά εἶνε ἀνυπόφορη δίχως τιμῃ...
Αἰκατερίνη Γκρῆν

Ἡ ντροπή εἶνε τὸ ἀμυντικό ὄχυρωμα της γυναικαίας ἀμορφιάς.
ρήτωρ Δημάδης

Ὁ Γάμος κι' ὁ ἔρωσι εἶνε ἀδέλφια... Ὁ πρῶτος λέγεται Κáιν, ὁ δεύτερος δὲ... Ἄβελ!

Νὰ παντρευτῇ κανένας ἢ νὰ μὴν παντρευτῇ!... Ὅτι και νὰ κἀν, θὰ μετανοήσῃ!
Σωκράτης

Ἦταν ὄνειρο ἢ πραγματικότης;
Χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα, χωρὶς νὰ θυμάται τίποτα, εἶχε κοιμηθῇ ὄλην τὴν ἡμέρα. Ὅταν ζῦπνησε, στὴς 6 τὸ ἀπόγευμα, δοκίμασε τὸν πανικό της μοναξιάς και πῆγε γιὰ νὰ βρῇ τὸν Πέρικο Φουενσάντα και τοὺς ἄλλους φίλους του και με αὐτοῦς, γιὰ νὰ λημονήσῃ ἐκεῖνο πού δὲν ἤξερε, ἀν ἦταν πραγματικότης ἢ παραίσθησι, πῆγε στὸ χορὸ τᾶν μεταμφιεσιμένων πού τοῦ ὑποσχοῦνταν τὴν πὺο εὐθυμη διασκέδασι.

Ξαφνικά, μερικά λόγια πού πρόφεραν στὸ πλαϊνὸ θεωρεῖο, ἐρέθισαν τὴν περιέργειά του. Ἄκουσε δυὸ φωνές ἀνδρᾶν. Ἡ μιὰ ἔλεγε:

—Νομίζεις λοιπὸν πὺος ὄλοι οἱ συγγραφεῖς ἱστοριᾶν τρόμου, ὁ Πόε, ὁ Ὀφμαν, ὁ Μπωνταλιζ εἶνε φαντασιόπληκτοι; Μὴν τὸ πιστεύεις. Στὴν πραγματικὴ ζωῇ ὑπάρχουν περιπτώσεις σάν κι' ἐκείνες πού ἀφηγοῦνται αὐτοί...

Κι' ἡ ἄλλη φωνῇ:
—Σὲ μένα φαίνονται ὄλα ὑπερβολικά! Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρά φιλολογία!... Ἴσως τὰ Φρενοκομεία μόνο νὰ συμβαίνουν τὰ πράγματα πού ἀναφέρουν οἱ συγγραφεῖς αὐτοί.

Ὁ συνομιλητὸς του τὸν ἀναφέρουν ζῶρα:
—Στὰ Φρενοκομεία;!... Ὅχι... Συμβαίνουν στὴ ζωῇ, φίλε μου. Νὰ αὐτὸ πού ἔγινε χθές, ἐδὼ στὴ Μαδρίτη, δυὸ θήματα ἀπὸ δῶ. Ποτὲ δὲν θ' ἀκούσῃς πράγμα πὺο παράξενο ἀπ' αὐτό!...

Μιὰ νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, τὴν ὁποία ξεπλάναμε, ὅπως και τότε ἄλλες, ὁ Ρέντζο Τορρέο, και τὴν ἄφησε κατόπι, αὐτοκτόνη χωρὶς χθὲς ἀπο τὴν ἀπελπίσῃ της. Ἐγὼν πᾶσι τὸ πῶμα της στὸ νεκροτομείο γιὰ νὰ μπερῶσουν νὰ τὸ ἀναγνωρίσουν οἱ δικοί... Ἐ, λοιπὸν, σήμερα τὸ πρῶτὸ τὸ βρήκαν ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροτομείο μ' ἕνα ἰνδιάνικὸ στυλέτο φυτεμένο ἀπάνω στὸ στήθος χωρὶς κανεῖς νὰ μπορῶν νὰ δῶσῃ τὴν παραμικρὴ ἐξήγησι στὸ μυστήριό αὐτό.